

Za devatero horami a devatero řekami, v jednom království jménem Středočeský kraj, vyhlásil pan král výtvarně literární soutěž, ve které princezny a princové ze základních škol měli napsat a ilustrovat pohádku na téma třídění odpadů. Věděli přitom, že pohádky nepíší jen tak, ale že z nich jednoho dne vznikne celá pohádková knížka pro všechny jejich malé kamarády. Byl to neskutečný boj! Za krátkou chvíli se v království sešly hromady pohádek, dlouhých, krátkých, veselých i smutných. Po třech dlouhých dnech a třech ještě delších nocích, vybrali rádcové 16 těch úplně nejlepších. Poté povolali písaře a knihaře, aby z vybraných pohádek vytvořili knížku - Knížku Třídilku. Přepsali ji tolikrát, kolikrát to jen šlo a rozeslali ji všem dětem do mateřských škol. A od té doby, díky šikovným princům a princeznám z našeho království, už všechny děti v mateřských školách vědí, že třídění odpadů je dobrá věc.

Knížka vznikla v rámci projektu na podporu třídění odpadů ve Středočeském kraji v roce 2014.

Středočeský kraj

Středočeská

Pohádková knížka

Třídilka

Pohádková knížka Třídilka

Pohádková knížka

Třídilka

ilustrace: Andrea Szakaczová 1.C (ZŠ, MŠ a PŠ Kolín)

Mám v ruce klíč od pohádky, kterou knížka začíná, až si přečteš tyto řádky, bude z tebe hrdina. Jestli ještě dneska nevíš, jak se třídí odpadky, tak si přečti z této knížky naše krásné pohádky. Tak jako ty máš svůj domov, tak je celkem fér, že mají odpadky každého druhu svůj barevný kontejner. Zítřka všechno povíš dětem, recyklace vládne světem. Je to kouzlo, tajné není, na konci je překvapení. Jako proutkem mávnutí, už ví celý svět, že jsi velký šikulka, třídít umíš hned.

Vanessa Bukovjanová (5.B, ZŠ Václava Havla, Poděbrady)

Červené autíčko

Michaela Škrabálková (kvarta, Gymnázium Jana Palacha, Mělník)

Bylo jednou jedno autíčko na baterky. Mělo krásnou červenou kapotu.

„Jsem důležitý. Lukášek se mnou jezdí každý den sem a tam!“ zatroubilo autíčko nafoukaně na ostatní hračky, se kterými žilo v Lukáškově pokoji.

„Mě si Lukášek pouštěl každý den, ale od té doby, co mi omylem rozbil anténku, nic nepřehraji. Asi mě brzo vyhodí,“ ozval se nešťastně dědeček rádio. Slečna svítilna, která už od minulých vánoc bydlela pod postelí, si povzdychla: „Se mnou si nikdo neposvítit takovou dobu...“ Autíčko se usmálo. Lukášek s ním jezdí každý den, po koberci i po parketách. Je ze všech hraček nejdůležitější!

Jednoho dne, když se autíčko na baterky vrátilo z každodenní jízdy na měkkém vlněném koberci, zjistilo, že dědeček rádio i slečna svítilna zmizeli. „Maminka je asi vyhodila... Chudáci kamarádi!“ pomyslelo si autíčko.

Jednou Lukášek přišel do svého pokojíčku a v ruce měl krásný nový nákladřák!

„Vrrrrr“ zavrčel legračním hlasem na malé autíčko. „Lukášek mě dostal k narozeninám! Už se těším, až se poprrrvé prrrojeďu!“

ilustrace: Jakub Pořízek (4.A, ZŠ Jaroslava Seiferta 148, Mělník)

Od té doby už se autíčko na baterky nikdy neřítilo po koberci, a dokonce ani po parketách ne. Nikdo už s ním nejezdil sem ani tam, jeho krásná červená kapota se přestala lesknout a někde ztratil jedno kolo, takže věděl, že už se nikdy neprojeje. Nakonec se celý smutný zabydlel pod postelí v bývalém domečku slečny svítilny.

O pár týdnů později Lukášek něco položil na stůl a odběhl si ven hrát se svým vrčícím nákladákem. Zvědavé autíčko vykouklo ze svého domečku. Na stolku ležela krásná modrá lampička a nový mobil. „Ahoj! Pamatuješ si na mě? To jsem já, svítilna!“ řekla lampička. „Jak to, že jsi úplně jiná a nová?“ Zeptalo se autíčko. Nemohlo věřit svým světlometům!

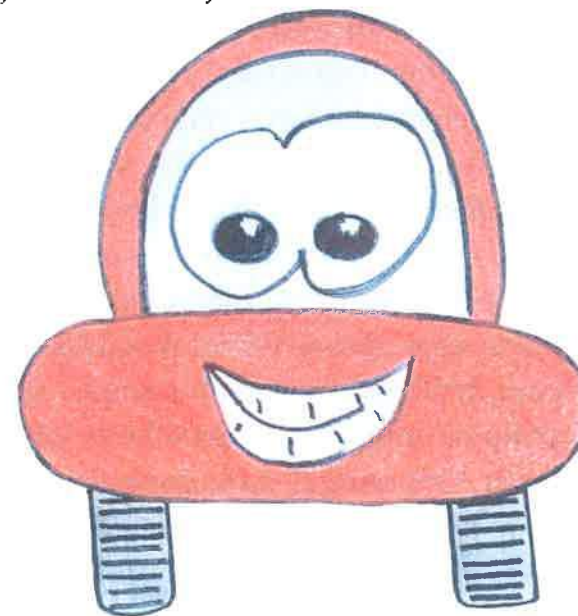
„Tomu se říká recyklace. Už jsme byli staří a rozbití, tak nás maminka dala do zvláštní krabice a cizí lidé z nás potom udělali úplně jinou a lepší věc! Já jsem byl rozbité rádio a koukej. Lukášek mě teď bude používat každý den,“ řekl mobil ze stolku.

Autíčko tomu nemohl uvěřit. Vždyť to byl starý dědeček rádio! Vypadal teď nově a všechno se na něm lesklo. „Já se chci taky nechat recyklovat! Nikdo si se mnou nehraje. Podívejte, dokonce mi chybí kolo!“ řekl smutně svým kamarádům. Možná, kdyby ho někdo recykloval, tak by s ním Lukášek zase jezdil po parketách. A možná

i po koberci!

„Jestli tě maminka najde, určitě tě do té krabice dá taky,“ poradila mu slečna svítilna. A tak autíčko pomalu dojelo doprostřed místnosti. Bez jednoho kola to bylo těžké, ale nakonec se mu to povedlo. A čekalo. Další den Lukáškovu maminka uklízela pokojíček. Našla autíčko na baterky, a protože už bylo staré a rozbité, odnesla ho do recyklačního kontejneru.

Autíčko bylo šťastné. Nevědělo, jestli ještě někdy uvidí Lukáška, ale bylo mu jasné, že se ještě vrátí k lidem a bude jim dělat radost. A to je to, co všechny hračky chtějí ze všeho nejvíc.

ilustrace: Petra Potomová (kvarta, Gymnázium Jana Palacha, Mělník)

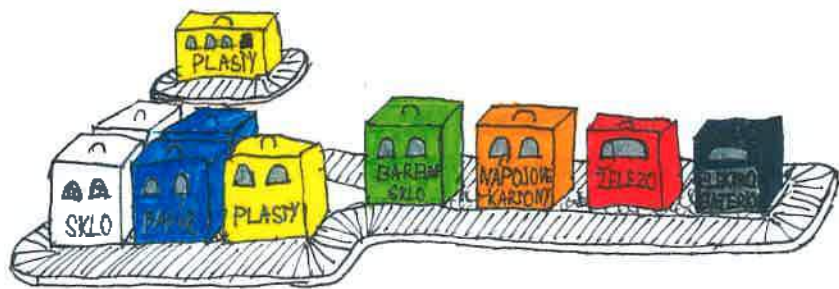

Zatoulaný Papírek

Kateřina Šustová (9. A, ZŠ Čerčany)

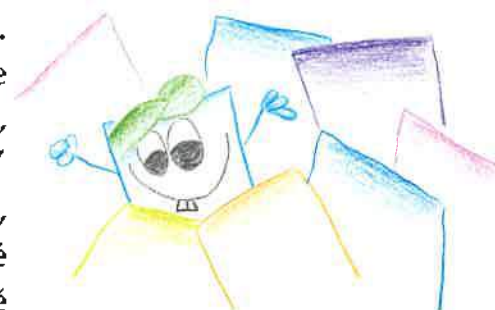
Byl jednou jeden malinkatý papírek, který cestoval po barevném městečku, aby našel domeček, do něhož by se mohl schovat. Z lidského obydlí se vydal přes náměstí, kolem cukrárny, květinářství, až došel na konec města, kde bylo malé barevné miniměstečko.

Jelikož byl papírek ještě malý, nevěděl, do jakého domečku patří. Řekl si tedy, že je zkusí projít všechny, dokud nenajde ten pravý. Jako první navštívil žlutý domeček. Když se do něho papírek naklonil, uviděl tam různé zmačkané lahve, kelímky od jogurtů a mnoho dalších věcí, které byly z plastu. Papírek si nebyl jistý, zda je tu na správném místě, a tak se zeptal jedné sešlápnuté lahve od minerálky. Ta mu odpověděla: „Bohužel milý papírku. Tady bydlí jen plastové věci.“ Papírek si vzdychl: „Ach jo!“ a šel dál. Šel a šel, až došel před

ilustrace: Kryštof Jirásek (7.B, ZŠ Roztoky)

bíloželený domeček. Řekl si: „Třeba je tohle ten pravý domeček, do kterého patřím.“ Když vešel dovnitř, uvítalo ho rozbité okno. Papírek slušně

pozdravil a zeptal se okénka: „Prosím vás, bydlí tady papíry?“ Okénko se na papírek usmálo a řeklo: „Je mi to líto, ale papíry zde nebydlí.“ Papírek vzdychl a zeptal se: „A kdo zde tedy žije?“ Okénko mu odpovědělo: „No přeci bílé a barevné sklo. V té zelené polovině sklo barevné a v bílé polovině sklo bílé.“ Tak se tedy papírek rozloučil a pokračoval ve svém hledání dál. Další domeček, který papírek navštívil, byl takový ošklivý a šedivý. V něm mu nikdo neodpovídal a nikdo si ho nevšímal. Domeček byl plný různých věcí. Byly tam konzervy, oblečení, boty a mnoho dalších věcí. Řekl si tedy, že sem asi nejspíš náležet nebude.

Papírek si už začal myslet, že domeček, který by byl určen pro něho, zřejmě vůbec neexistuje. Vtom však uviděl na rohu městečka jedno takové menší, modré obydlí. Rozhodl se, že zkusí zavítat i tam. Zde potkal různé malé i velké papíry, noviny, časopisy i letáky. Poznal tedy, že tohle je to místo, kde bude doma.

ilustrace: Petra Maršálková (9.A, ZŠ Čerčany)

Jak penízek žádal recyklaci

Eliška Panenková (6. B, ZŠ Roztoky)

To jednou v továrně, kde se razily penízky, vyjel jeden desetník. Ale neměl štěstí na dobu. Asi rok po té, co ho poprvé měl v ruce člověk, koruny nahradila eura a penízek skončil na ulici.

Jak se tak kutálel městem, potkal PET láhev a zeptal se jí: „Kam to jdeš, PET lahvičko?“ „Jdu na recyklaci, do žlutého kontejneru.“ „A co je to recyklace?“ zeptal se penízek. „To znamená, že po tom, co tě někdo použil, tě dá do kontejneru a ten odvezou do továrny, roztaví tě a znovu použijí.“ „Takže potom nemusíš zůstat na ulici?“ zeptal se udiveně penízek. „Ne, můžeš téměř do nekonečna putovat po světě, já už jsem tu potřetí.“ „A recyklují se i penízky?“ „Ne,“ povídá lahev, „penízky se tak často nevyhazují, aby potřebovaly recyklaci.“ „To není fér!“ začal křičet penízek, „a to já tak nenechám!“

A tak penízek vyrazil po městě a hledal ostatní ztracené penízky a řekl jim, co se dozvěděl od lahve, a že pokud

ilustrace: Eliška Panenková (6. B, ZŠ Roztoky)

můžou mít recyklaci oni, proč ne my? A tak se ráno sešly před továrnou, kde se penízek narodil, a udělaly demonstraci. Tak dlouho se dožadovaly recyklace, až jim nakonec vyšli vstříc a zrecyklovali je. A tak se z našich penízků stala eura, která dodnes putují po světě a přecházejí z ruky do ruky.

Jednou tenhle euro penízek ležel na parapetě v domě u holčičky, která ho dostala jako kapesné, a uviděl padat hvězdu. A tak přemýšlel, co by si mohl přát, a vzpomněl si na PET láhev, které mu tak dobře poradila. A co myslíte, děti, že si přál? No samozřejmě, aby všechny lahve došly k recyklaci a nemusely bloudit po ulicích jako kdysi on.

ilustrace: David Hanzlík (8. A, ZŠ Roztoky)

Duhovka a její barvy

Anna Svobodová (11 let, ZUŠ Jana Zicha, Čelákovice)

Podél řeky Ploučnice se tyčí les. Je skoro největší v celé republice a do toho lesa chodí houbaři a ti to tam pěkně zaneřádili. A v hloubce toho lesa bydlí zvířátka. A ta zvířátka si jednou svolala poradu. V čele stála samozřejmě Moudrá sova a ta povídá: „Moje milá zvířátka, nesmíme se nechat zastavit, koukněte se na náš les, vždyť za každým třetím stromem je odpadek.“ „Ano, bojujeme za náš les a uklidíme ho!“ zvolal králík. A tak se zvířátka dala do uklízení. Ježek napíchl odpady na bodlinky, liška je nesla v tlamě a králík v tlapkách. Když došli na místo, viděli jen pár bílých plastových krabic a na nich bylo napsáno: PAPÍR, PLAST a SKLO. No, a co s tím teď? Pro vás by to možná ani nebyl problém, ale co zvířátka? Ta do školy nechodila a neumějí číst a neví, co znamenají tyhle klikyháky. Zkoušela na to přijít liška, ale nic v tom neviděla a ani žádná jiná zvířátka se v tom nevyznala. A tak museli zavolat největší strážkyni lesa, vílu Duhovku. Duhovka za chvíli přiletěla a začala přemýšlet. Po chvíli na něco přišla a říká: „Číst možná neumíte, ale barvy rozlišovat umíte, a proto vám ty kontejnery obarvím. Víla obarvila kontejner s nápisem SKLO na zeleno, kontejner s nápisem PAPÍR zas na modro a na žluto kontejner s nápisem PLAST. A zvířátka to

hned pochopila. A od zvířátek to hned pochytili i lidé a začali vyrábět barevné kontejnery a nějaké barvy si tam i přidali. A díky těmto barvám se můžou učit třdit odpad už i děti ve školce, které číst ještě neumí. A za ten pokrok ve třídění odpadu může hlavně Duhovka a několik lesních zvířátek.

ilustrace: Hedvika Kořínková (13 let, ZUŠ Jana Zicha, Čelákovice)

O papíru

Tereza Hejđová (4.B, ZŠ 28. října, Příbram)

Byl jednou jeden les a v něm vedle sebe rostly velký strom a malý stromeček. Jednoho dne přišli do lesa dřevorubci a ten velký strom porazili. Když strom spadl na zem, malý stromek se vyděsil a řekl si: „To je neštěstí, sotva vyrostu, tak mě takhle zabijí.“ Ale velký strom ho utěšoval: „Neboj, tobě se to možná nepříhoda.“

Druhý den odvezli velký strom do papírny. Tam ho celý rozemleli na kaši a z kaše udělali papír do školy. Ve třídě, kam papír odvezli, na něj děti namalovaly krásné obrázky z lesa, kde byly na procházce. Paní učitelka jim pak vyprávěla o třídění odpadu a děti napadlo, že sesbírají hodně starého papíru, aby jim les dlouho vydržel. Když se dětem povedlo nasbírat plné auto, zavolaly do papírny a poslaly ten papír tam. Ten den tak auto do lesa pro stromy nemuselo. A když šly děti za měsíc znovu do lesa, potkaly tam zrovna ten malý stromek, co si tak zoufal. Hezky si u něj sedly a povídaly si o tom, že alespoň nějaké stromy zachránily.

ilustrace: Jan Krejza (4.B, ZŠ 28. října, Příbram)

O čuníkovi

Luisa Michlová (5.B, 2. ZŠ Dobříš)

Šel náš čuník do světa,
byl to ale popleta.
Takže když se napapal,
chlívek všude udělal.
Odpadky se všude válí,
čuník na to kouká z dále.
Zapomněli jsme mu napsat,
že se u nás třídí odpad.
Kolemjdoucí mu to řekli
a hned ho k odpadkům vlekli.
„Teď si milý čuníku,
uklid' tuhle paseku!“
„Papír, plasty - každý zvlášť,
podle barev to poznáš.“
Tak se čuník pěkně činil
a svůj chlívek hned uklidil.
Třídil odpad jak se má,
už to nebyl popleta.

ilustrace: Veronika Mária Kulichová (11 let, ZUŠ Jana Zacha, Čelákovice)

O princezně Jasmíně a dýni

Aneta Vanžurová (5. ročník, ZŠ Běrunice)

Byla jednou jedna princezna Jasmína, která bydlela na hradě Olšíně a měla koníka Hnědáka. Jednou jela na koni a uviděla na kraji lesa dýni, která se jí moc líbila, a tak si ji vzala domů. Udělala z ní strašáka a vystavila ho v hradní bráně.

Přes podzim vydržel, ale potom začal hnít. Tak ho vzala a chtěla ho hodit do popelnice. Ale najednou slyšela šepot a zjistila, že dýně mluví: „Neházej mě do popelnice, když mě hodíš na kompost, odvděčím se ti.“ Jasmína ji tedy hodila na kompost. Nařídila kuchařům, aby tam nosili zbytky z kuchyně a zahradníkovi, aby tam vozil starou trávu.

Začala zima. Jasmína jezdila na koni po horách, na jaře si prohlížela kytičky na louce a v létě, když jela na koni kolem kompostu, tak zjistila, že tam něco roste. A na podzim, když jela znova kolem, všimla si, že tam vyrostla velikánská dýně. Byla mnohem větší než vloni. To byla odměna za to, že ji poslechla. Potom si ji vystavila před hrad a jednou jel kolem princ. A ten princ se šel zeptat, jak je možné vypěstovat tak obrovskou dýni. Když uviděl princeznu Jasmínu, hned se do ní zamiloval.

Do roka byla svatba. A žili spolu šťastně až do smrti. Na památku svého seznámení založili největší kompost v království. A pěstovali tam jenom dýně.

ilustrace: Anna Roňáková (3. ročník, ZŠ Běrunice)

Plecháček Modráček

Marek Paulus (6.B, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

Ahoj, milé děti, jmenuji se Plecháček Modráček. Každou chvíli žiji v různých rodinách, protože když se rozbijí, tak mě vždy ještě s ostatními kamarády - talíři, skleničkami a hrnci - odvezou na recyklaci. Tam se všichni zrecyklujeme, každý na svém místě, já například v železe. Mám proto spoustu zážitků, ale teď vám povím svůj nejoblíbenější příběh.

Bylo léto. Seděl jsem v obchodě ve velkém regále se spoustou dalších hrníčků. Vtom přišla nějaká holčička a krásně se na mě zadívala, zavolala na maminku, že by si mě chtěla koupit. „Tak ano, já ti ho koupím,“ odpověděla maminka. Projel jsem „pípákem“ u kasy a už mě Julinka držela v ruce. Za chvíli jsme dorazili domů. Domeček byl překrásný, všude jsem měl mnoho kamarádů. Julinka ze mě pila a jedla a vždy mě umyla.

Jednou si mě vzala na borůvky. Při sbírání mě pořád pokládala do borůvčí, až mě ztratila. Slyšel jsem, jak říká mamince: „Mami, nemůžu najít Plecháčka!“ Hledaly a hledaly mě, ale nenašly. Volal jsem, ale les je tak veliký a Julinka mě neslyšela.

A tak jsem zůstal v lese sám. Bylo mi smutno a moc jsem se bál. Začalo se poprvé stmívat a zvířata hledala úkryt k přespaní, jenom já jsem byl venku. Uběhla

dlouhá doba a byl tu podzim. Začalo mi reznout ouško. Listy mi padaly na hlavu a borůvky už nebyly. Pařezy vypadaly jako strašáci. Ztrácel jsem naději, že mě Julinka ještě někdy najde. Po zimě se začalo znovu oteplovat a les znovu rozkvétal. Pochopil jsem, že je jaro. „Proboha, já jsem tu už skoro celý rok!“ Říkal jsem si, že tam musím vydržet, třeba mě přeci jen někdo najde.

Přišlo léto. Kolem mě veverky pohazovaly šišky a já se díval, jak lidé sbírají borůvky. Když tu najednou auau, někdo na mě šlápl. Zvedl jsem popraskaná očička a ta mi skoro vypadla, jak mi ten pohled vyrazil dech. „Julinka, jupí!“

„Plecháčku, mně se stýskalo“, plakala Julinka samým štěstím. Ale byl jsem od toho roku v lese moc poničený, a tak jsem se s Julinkou stejně musel rozloučit. Julinka mě dala s novými kamarády recyklovat. Teď je ze mě nový plechový hrníček a čekám na nového majitele.

ilustrace: Sára Kastnerová (6.B, ZŠ Bělá pod Bezdězem)

Jak Tonda Petka léčil přírodu

Vanessa Bukovjanová (5.B, ZŠ Václava Havla, Poděbrady)

Tonda Petka žil na vesnici se svým dědečkem. Jejich domeček ležel u rybníka, kde žáby dávají dobrou noc. Děda Kolovratník byl jako pohádkový dědeček, na všechny lidi milý a usměvavý, ale hlavně uměl léčit zvířátka. Celý život dělal veterináře. Toník proto svého dědu moc obdivoval.

„Také bych chtěl být lékařem a uzdravovat zvířátka, tak jako ty, dědečku.“

„Jsi ještě malý, Toníku, ale něco ti prozradím. Můžeš být takovým malým lékařem už teď. Můžeš uzdravovat přírodu!“

Děda Kolovratník naučil Toníka, jak se třídí odpadky. Také mu vyprávěl, že díky nepořádným lidem příroda trpí a strádá.

„Přitom stačí tak málo. Na odpadky máme hned za stodolou takové barevné krabice, kterým se říká kontejnery. Na papír je modrý kontejner, na plasty žlutý. Pokud jsou vedle sebe bílý a zelený kontejner, musíme třídít sklo podle barev, do bílého vhazujeme čiré sklo a do zeleného sklo barevné. Nová barva v třídění odpadu je červený kontejner, ten je na drobné elektro a baterie. Ten my tady zatím nemáme, ale ukážu ti ho, až pojedeme do města. Pak je ještě bio odpad, ale to už dávno

ilustrace: Petr Eibl (4.ročník, ZŠ a MŠ Křivoklát)

znáš. Máme na něj doma hnědou popelnici.“

Ještě ten den děda Kolovratník svému vnukovi vše ukázal. Od té doby Toník pečlivě třídil odpadky. U kontejnerů musel stát na špičkách, ale to mu vůbec nevadilo. Byl rád, že léčí přírodu. Brzo také naučil třídít své kamarády. Všem se líbilo, že mohou být užiteční.

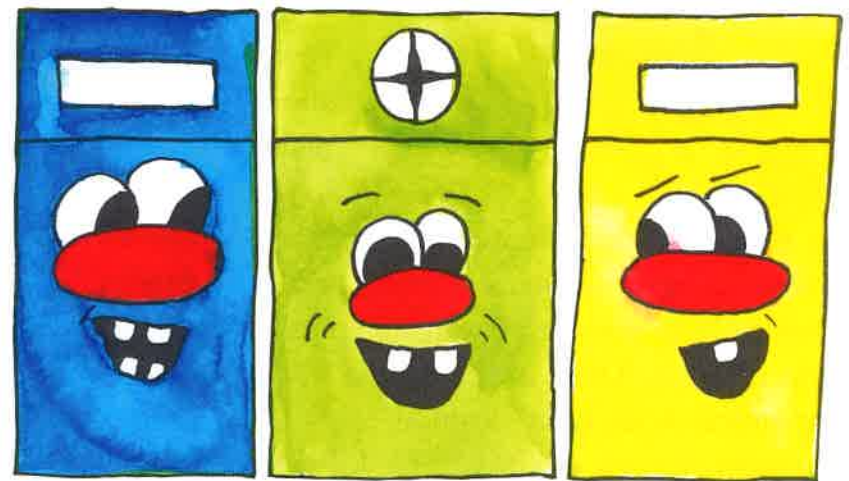
Jednou se zase domluvili, že půjdou s odpadem. Cestou sbírali to, co na trávníku ležet nemělo. Když odpadky roztřídili do barevných kontejnerů, Toníkovi se zdálo, že na zemi leží něco jako dvacetikoruna. Když se sehnul níž, zjistil, že mincí je tam hned několik! Představte si, napočítal rovných sto korun! Tonda Petka pozval všechny své kamarády na nanuka. Děti věřily, že se jim tak odměnil skřítek Pořádníček. Od té doby třídí odpad ještě radši.

Myslíte si, že drobné penízky tam dal dědeček Kolovratník? Nebo to byla náhoda? Nebo to byl opravdu skřítek Pořádníček, který odměnil šikovné děti? Kdo ví. Když to sami vyzkoušíte, třeba se vám také odmění. Potom nám o tom napište.

Popelnice

Kristýna Mixánová (8.C, ZŠ Milovice)

Plast, barevné i bílé sklenice,
žlutá, zelená a bílá popelnice.
Malá, velká, hranatá,
není jak zem kulatá.
Stojí tady den i noc,
od jara až do Vánoc.
Popelnice tě má ráda,
bere tě za kamaráda.
Naše věta nakonec:
„Třídění je dobrá věc.“

ilustrace: Vanessa Bukovjanová (5.B, ZŠ Václava Havla, Poděbrady)

Každý se dá polepšit

Martin Kotík (6. ročník, ZŠ a MŠ Montessori, Kladno)

Skřítkci jsou opravdu záhadná stvoření, ale i když my o nich nevíme, žijí úplně všude. Tento příběh je o skřítkovi z továrny na hračky. Měl u popelnice svůj malý domeček, a protože to byla popelnice na baterie, měl z nich všechno: stůl měl z tří plochých baterek, lavičku z jedné dlouhé baterie a peřinu z obalu od baterky. A baterek bylo docela dost, protože továrna vyráběla hlavně hračky na baterky.

Ale jednu noc foukal strašně silný vítr a popelnice se převrhla. Baterky se z ní vysypaly na všechny strany. Ale co to? Vítr shodil i černou popelnici a z ní se vysypalo baterek ještě víc!

To skřítko zarazilo natolik, že zůstal stát s otevřenou pusou. „Černá popelnice přeci není na baterky.“ Ale protože byla zima a pozdě, šel spát. Když se probudil, bylo už ráno. Dnes měl v plánu být na hlídce u černé popelnice. A jak se tak koukal, těsně kolem baterek projelo auto. Skřítek se zděsil: „Co když ta baterka praskne

ilustrace: Ondřej Doseděl (6. ročník, ZŠ a MŠ Montessori, Kladno)

a ta kyselina v ní se vylije do kanálu! Z toho by mohla být hotová katastrofa!“ Skřítek byl už tak dost naštvaný a ještě tohle! Odteď sledoval všechny lidi dvakrát tak ostražitě než předtím. Náhle si všiml jednoho kluka, jak vhadzuje do černé popelnice celý sáček s bateriemi. Jak se otočil, tak mu z tašky, co měl na zádech, vypadl malý sešítek. Skřítek ho odtáhl pod popelnici. Otevřel první stranu a tam bylo napsáno: Vojta Hýbl, 5. C, školní třídič baterií. „Tak tohle je mi teda třídič!“ Budu mu muset dát malou lekci. A protože byl skřítek a skřítkci umějí vstoupit do dětských snů (dokonce sny řídí), tak to udělal. Tu noc se Vojtovi zdál sen. Zdálo se mu, že všude okolo něj jsou baterie a najednou jich bylo víc a víc, že Vojta sotva viděl nebe. Tu se tam objevil obrovský ba-

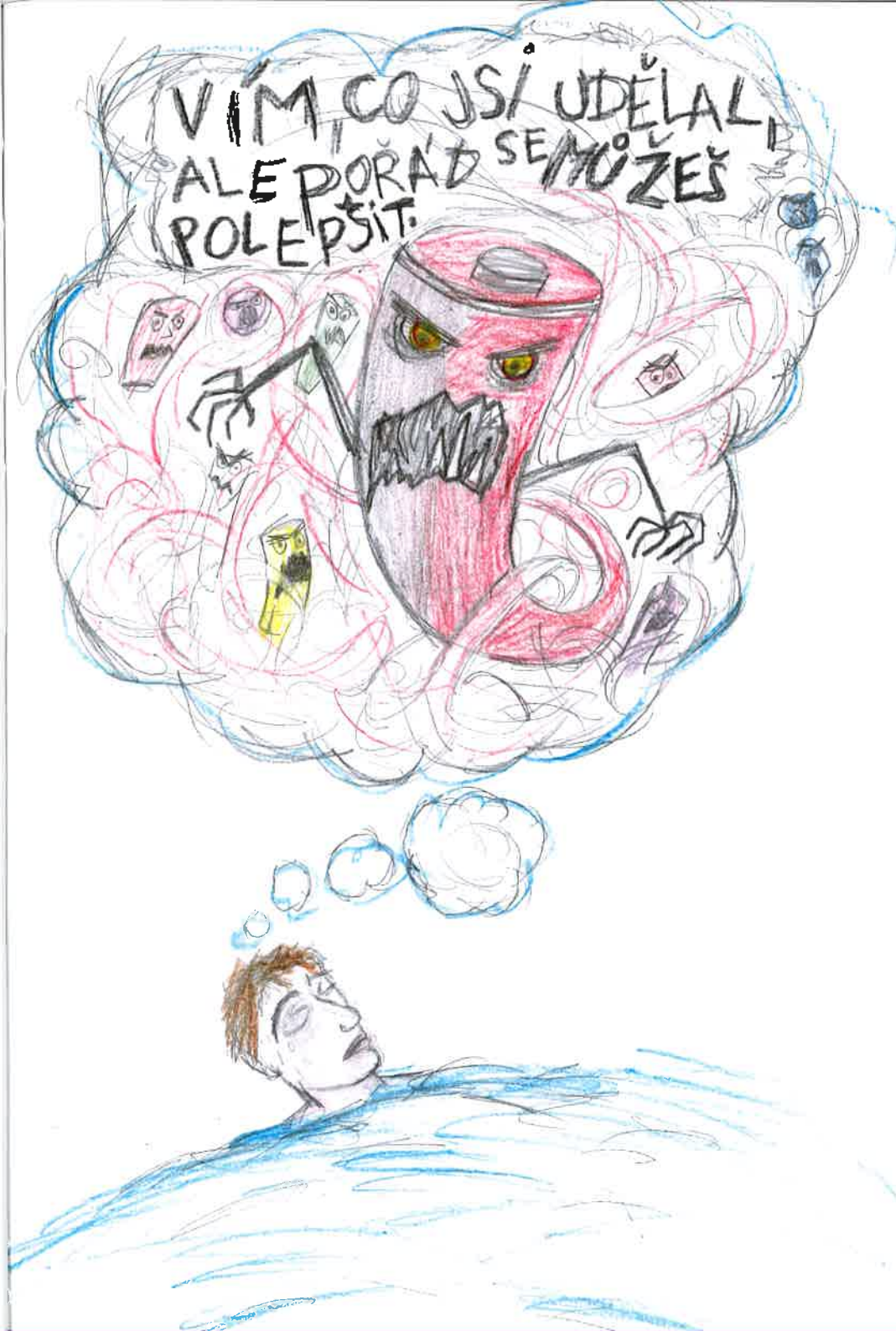

ilustrace: Ondřej Doseděl (6. ročník, ZŠ a MŠ Montessori, Kladno)

terák s obrovitánskými zuby. Vojta nemohl nic dělat, jen se koukat. Na baterákovi bylo napsáno: „Vím, co jsi udělal, ale pořád se můžeš polepšit.“ A ty jeho zuby byly čím dál blíž a čím dál větší. A najednou cvakly. Vojta se celý zpocený probudil. Ten den se mu nic nevedlo. Pořád na ten sen musel myslet. Když šel po škole zase vyhodit baterie, už si je pečlivě rozbalil z igelitu a hodil je do červené popelnice a igelit do žluté popelnice. Najednou se mu úplně ulevilo. A od té doby mu všechno šlo lépe. Dostával jedničky a všichni ho měli rádi. Skřítek byl také rád, protože měl každý den nové baterie, ale hlavně proto, že se Vojta polepšil. Všichni si z toho něco odnesli. Vojta, že musí pečlivě třídit a skřítek, že každý se dá polepšit. A co vy?

ilustrace: Ondřej Doseděl (6. ročník, ZŠ a MŠ Montessori, Kladno)

Jak Honza naučil čerty třídit odpad

Magdalena Retychová (5. třída, ZŠ Divišov)

Byl jednou jeden mladík, který se jmenoval Honza. Jako každý den tak i onoho dne, pásal Honza stádo ovcí poblíž Čertových skal. Už si ani nepamatoval, proč se jim tak říká. Když k večeru přepočítával ovečky, zjistil, že mu jedna chybí. Vydal se proto zatoulanou ovečku hledat do Čertových skal.

Ve skalách objevil malý otvor a doufal, že tam ovečku najde. Opatrně vlezl dovnitř. Uvnitř spatřil chodbu, která byla osvětlena hořícími loučemi. Když došel na konec chodby, sešel po kamenných schodech dolů. Vtom uviděl něco, co vůbec nečekal. Bylo to něco mezi černým peklem a obrovskou skládkou. Válely se tu hromady odpadků. Najednou se kolem něho vyrojilo hejno čertíků a v jejich čele stál samotný Lucifer.

„Co tu pohledáváš, lidský červe?“ zeptal se Lucifer. „Hledám ztracenou ovečku, ale jak tak koukám, dostal jsem se do pekla“, odpověděl Honza. „Víš to správně. A víš, co se tu děje lidem?“ zeptal se vládce pekel. Honza polkl na sucho. „Takže, pokud se nechceš smažit v kotli, tak nám laskavě porad, co s tím odpadem, který nám sem házíte dolů,“ oznámil jeden z čertů.

Honza dlouho přemýšlel a nakonec dostal nápad. „Vy-
užijeme tyto vaše kotle. Tenhle natřeme na modro a bu-

dete do něho dávat papír. Do zeleně natřeného kotle házejte sklo, do žlutého plasty, do červeného staré elektrozařízení. Tak šup, šup do práce“.

Čerti poslechli radu Honzy a brzy bylo v pekle čisto. Moc mu poděkovali a poradili mu, kde má ztracenou ovečku hledat. Honza se vrátil s nalezenou ovečkou domů. Z pekla se rozšířilo třídění odpadu po celém světě, a tak díky Honzovi umíme v každé vesničce nebo ve velkém městě třídit odpad.

ilustrace: Magdalena Retychová (5. třída, ZŠ Divišov)

Kouzelný skřítek a nepořádné děti

Patricie Janušková (3. ročník, ZŠ Beroun - Závodí)

Bylo nebylo, jednou žil malý skřítek, který dokázal zasadit sklenici, která vyrostla v překrásný strom a na něm se jako plody urodily nové sklenice. Ale platilo to i jinak. Skřítek sázel hračky, nářadí, knihy, papíry, pastelky a různé jiné věci. Nové věci dával pak dětem, které třídily odpad.

Jednou se o skřítkovi dozvěděly děti, které odpad třídit nechtěly, naopak rozhazovaly nepotřebné a použité věci kolem sebe po celém domě, zahradě, ulici... Tyhle děti skřítko chytily a chtěly po něm, aby vypěstoval strom plný krásných hraček. Ale skřítek viděl nepořádek, který děti udělaly, a nesouhlasil. Děti se rozhodly, že ale skřítko nepustí, dokud kouzelný strom nevypěstuje. A tak skřítek svolil. Zasadil do země draka, kterého sestavil z odpadků, které děti poházely kolem. Když strom vyrostl, plodil samé draky odpadáky. Ti se odtrhli od větví a honili děti po zahradě tak dlouho, až únavou padaly a prosily skřítko o pomoc. Skřítek se opravdu objevil a povídá: „Když roztřídíte všechen odpad a uklidíte všechny hračky, draci se slítují, sednou na zem a nechají se zase rozebrat, abyste je mohly správně rozdělit podle odpadu, ze kterého jsou sestaveni. Ale pozor, jakmile nebudete odpad třídit, draci se

ilustrace: Martin Raffay (3. ročník, ZŠ Beroun - Závodí)

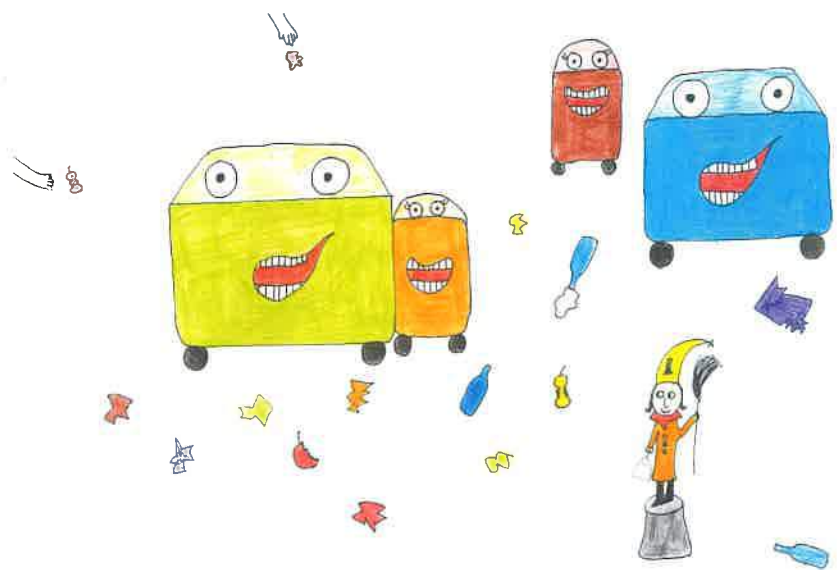

zase objeví a bude to mnohem horší! Proto hezky tříd'te,
ať se draci nikdy nemusejí vracet!

Do žlutého kontejneru plasty,
do modrého papír,
do bílého a zeleného sklo,
do červeného baterie a elektro odpad,
do hnědé bio odpad.

Děti plnily, co jim skřítek nakázal, a už neudělaly ta-
kovy nepořádek. Proto neměli draci důvod se za nimi
vrátit.

A co vy? Raději se podívejte z okna, jestli už venku ne-
krouží draci odpad'áci!

ilustrace: Adéla Mlynářová (8.A, ZŠ Roztoky)

Princezna z království Čistověže

Veronika Písková (5. ročník, ZŠ a MŠ Drozdov)

Kdysi dávno, před mnoha a mnoha lety, žila v jednom království za devatero horami a devatero lesy princezna jménem Lesklinka. Hrad se jmenoval Čistověž a jeho obyvatelé měli rádi čistotu. Recyklovali hromadně odpad, myli podlahy a chovali se k sobě hezky. Ale v ne-daleké jeskyni žil drak Odpad'ák, který místo plamenů chrllil špínu a odpadky. Jednou si vyžádal, aby mu král dal Lesklinku, která by za něj uklízela, protože drak byl velmi nepořádný.

„UAAAAAAAA!!! Dejte mi princeznu Lesklinku, aby mi uklízela jeskyni! UAAAAA !!!“ zařval drak hlasitě. „Nebo Vás zaplavím odpadky! UAAAAA!!! Zítra si pro ni přiletím!“ Poté odletěl do své špinavé jeskyně. Královna se lekla. Měla Lesklinku moc ráda a nechtěla ji dát drakovi Odpad'ákovi. Všichni měli z draka strach. Nechtěli mít hrad špinavý, ale ani nechtěli Lesklinku ztratit. „Co jen budu dělat?“ zeptala se Lesklinka sama sebe. Král také nevěděl, ale pak dostal nápad: „Musíme princeznu Lesklinku ochránit!“ Všichni přikývli. Zavřeli princeznu do své čisté věže a nepustili ji ven. Lesklinka však dostala jiný nápad. Půjde k drakovi a naučí ho třídít odpad, aby neměl jeskyni tak špinavou. Příští den ráno drak přiletěl. Vzal Lesklinku z její věže

a odletěl s ní do jeskyně. Přistál před jeskyní. Princezna vešla dovnitř a vykřikla: „No fuj. Tady to ale vypadá.“ Všude spousty obalů, slupek od banánů, skleněných střepek a PET lahví. Hned začala s úklidem. PET lahve dala na jednu hromadu před jeskyni, papíry také a sklo položila vedle. Drak se divil, co to dělá. „Pojď taky draku dát odpad před jeskyni, abychom ho pak mohli roztrždit,“ vybídla ho Lesklinka. „A jak se to dělá?“ zeptal se drak. Princezna Lesklinka mu to hned začala vysvětlovat: „PET lahve, plasty i sklo musíš vzít, odnést je před jeskyni a položit. A papír také. Na slupky od

ilustrace: Veronika Písková (5. ročník, ZŠ a MŠ Drozdovi)

banánů i ostatního ovoce vyrobíme kompost.“

Drak začal hned podle jejích pokynů uklízet. Vše udělal moc dobře a princezna ho pochválila. Ale pak si něco uvědomila. Kam to budou dávat? Dostala dobrý nápad. Udělají velké nádoby odlišných barev, do kterých budou odpad dávat. Ani nemusela hledat. Vše potřebné našla hned. Pár prken, které ztloukla, velkou pomačkanou konzervu a kamennou hlubokou mísu. Ale jaké barvy má použít? Přemýšlela, jaká barva nejvíce odpovídá odpadkům, které tam chce dát. „Dřevěnou nádobu na bílé sklo udělám bílou barvou, na barevné sklo třeba zelenou, protože můj tatínek má zelené lahve na nápoje, velkou konzervu na PET lahve udělám žlutou, tu barvu mám nejradši, a kamennou nádobu na papír udělám modrou, takovou barvu má moje nejoblíbenější knížka.“ To navrhla drakovi, který souhlasil. Postavili je před jeskyni a hned začali třídit. Po chvíli už byly nádoby plné a jeskyně čistá. Drak Lesklince poděkoval a odnesl ji domů. Král s královnou i ostatními měli velkou radost. Princezna vypravovala, co se dělo u draka. Když to král slyšel, nechal udělat stejné nádoby, jako má drak, aby mohli také třídit odpad. Samozřejmě hezčí. A od té doby je drak hodný a všichni jsou spokojení.

O barevných královstvích

Simona Neoveská (4. B, ZŠ 28. října, Příbram)

Bylo nebylo, za sedmero horami a sedmero doly a možná ještě dál, byla dvě království - Modré a Žluté.

V Modrém království bylo vše modré a ještě ke všemu bylo vše z papíru. Byly tam papírové stromy, domy, lavičky a také obrovské kontejnery na třídění všech druhů papíru. Tam chodili lidé z celého království odevzdávat

všechnen papír.

Zato ve žlutém království bylo všechno jinak. Papír tam neměli žádný a všechno bylo z plastu. Domy stavěli z použitých PET lahví, ze kterých dokázali vyrobit i spousty dalších užitečných věcí.

V Modrém království žila princezna Modřenka. Byla moc milá a krásná.

ilustrace: Veronika Schwanbová (4. B, ZŠ 28. října, Příbram)

Ve Žlutém království žil princ Žluťásek.

Jednoho dne se potkali na procházce, zamilovali se do sebe a do roka byla svatba. Narodily se jim dvě krásné děti, které toho hodně věděly o třídění odpadu od svých rodičů.

Tak vzniklo Zelené království, protože všichni dobře víme, že když smícháte modrou a žlutou

barvu, vznikne barva zelená. Všechny lahve ze skládek v Zeleném království roztavili v recyklačním stroji a lidé z nich vyrobili samé užitečné věci.

Mám v ruce klíč od pohádky, kterou knížka končí.
Že jsou krátké tyto řádky, to ti přečtu z očí.
Klíč ti klidně můžu půjčit, je tvůj anebo tvůj.
O třídění už víš všechno, tak buď prostě svůj.

ilustrace: Jan Kadeřábek (11 let, ZUŠ Jana Zacha, Čelákovice)

Obsah

Červené autíčko	4
Majíta a její nápad	8
Zatoulaný Papírek	10
Jak penízek žádal recyklaci	12
Duhovka a její barvy	14
O papíru	16
O čuníkovi	19
O princezně Jasmíně a dýni	20
Plecháček Modráček	22
Jak Tonda Petka léčil přírodu	24
Popelnice	27
Každý se dá polepšit	28
Jak Honza naučil čerty třídit odpad	32
Kouzelný skřítek a nepořádné děti	34
Princezna z království Čistověže	37
O barevných královstvích	40

Knížka vznikla v rámci projektu
Středočeského kraje na podporu třídění odpadů roce 2014.

*Autorem ilustrace na přední straně obálky je Vanessa Bukovjanová
(5.B, ZŠ Václava Havla, Poděbrady).*

*Autorem ilustrace na zadní straně obálky je Anežka Rozárie Petriláková
(6.A, ZŠ Jiráskovy sady, Příbram).*

Grafická úprava Ondřej Wunsch.